

Тини

Яків Щоголів

Та вже ж наші слобожани
Тини городили;
Із-під луку, із-під гаю
Лозу волочили.

А я почав городити
Коло тії їхати,
Та де мене моя мила
Буде привітати.

Ой хто ставе берестину,
Щоб надовго сталась;
А я тичу шелюжину[1],
Щоб швидше ламалась.

Не хочу ж я городити
Того перелазу,
Та що його я не можу
Проскочити зразу.

Нехай лоза-шелюжина
Згинається нижче;
А дівчина до милого
Притулиться ближче!

1877

Примітки

[1] Лоза (червона).